

социалистическа революция и развитието на българската литература“.

Отчитайки безспорните постижения през 1966 г., ръководството и колективът на института ясно съзнават необходимостта от по-нататъшните усилия за преодоляване на редица слабости от научно-организационно и изследователско естество.

Необходимо е очевидно да бъде поведена по-настойчива борба за преодоляване на многотемиято. Все още някои от сътрудниците не центрират усилията си върху основните проблеми на института. Оттук и ненормалното положение извънплановата дейност на някои сътрудници понякога да надхвърля по обем работата им по научния план на института.

Тревожно е обстоятелството, че някои основни задачи на института, като „История на българската литература“, „Речник на българската литература“, предвидените сборници с определена тематика изостават. Редица от участниците в тези от извънредно важно значение издания не изпълняват своевременно задачите си, предпочитат да работят над свои лични планове. Необходимо е по-високо съзнание за държавна дисциплина, за задължения към института, който има за задача да разработва

основни проблеми на литературната история, теория и критика.

Съвсем очевидно е също така, че някои секции в сегашния си състав не са в състояние да обхващат проблемите от съответната област. Това налага да се потърсят нови организационни форми, за да могат да бъдат най-правилно използвани силите и възможностите на сътрудниците за цялостно решаване на централни и с актуално значение теоретико-методологически и историко-литературни проблеми.

При отчитане дейността бяха посочени и други слабости в работата на института, които ръководството с усилията на целия колектив ще се стреми да преодолява, за да може да бъде направена нова крачка в укрепването и развитието на института.

Общата преценка на резултата от научно-изследователската дейност на института през 1966 година е добра. Институтът завоюва нови творчески постижения, ролята на неговите публикации в националния културен и литературен живот порасна. Разработените от института проблеми заемат все по-важно място в литературната наука и в нашето социалистическо общество, в осъществяването на социалистическите преобразования в страната.

НОВ НАУЧЕН ТРУД ЗА КИРИЛ ХРИСТОВ

В края на м. г. Научният съвет на Института за литература при БАН обсъди и прие за печат труда на акад. Михаил Арнаудов „Кирил Христов. Човекът и поетът“.

В рецензията си Кръстьо Генев изтъкна заслугата на Михаил Арнаудов да проследи всяка стъпка от живота и творчеството на Кирил Христов: задача трудна и отговорна при разкриване острите противоречия в творческата биография на поета. Авторът подбира действително важното и значителното в творчеството и в нелекия живот на поета, като отминава погрешното, неточното и художествено мелоценното. Той набелязва правилно индивидуалните черти на личността и на твореца, домага се до обективна и убедителна оценка за един живот, изпълнен с противоречия от идейно и морално естество, с терзания и незадоволеност. Монографията е особено ценна с богатия фактически материал, използван умело от автора. Той е успял да представи широко картината на обществената действителност и на литературните нрави, като е включил лични спомени, наблюдения и извадки от интересната си кореспонденция с писателя.

В изказванията на Пантелей Зарев, Минко Николов, Георги Цанев и Георги Димов пролича големият интерес, с който е била

прочетена богатата и съдържателна монография, предизвикан от неравния живот и противоречивото творческо развитие на Кирил Христов. Подчерта се новото виждане върху лириката на поета, намерило за първи път място в психографския анализ на творческото му развитие, детайлното и проникновено навлизане в творческия му свят, сполучливото разграничаване на стихотворенията, с шовинистични увлечения от поезията, пропита с искрен патриотизъм. Обективната преценка на автора за литературните форми у нас след 1903 г., за творческото формиране на амбициозния поет и интересните съпоставки между нашата литература по онова време със западните литератури, прави труда ценен принос в нашето литературознание.

Изказалите се препоръчаха на автора да се освободи на места от фактографската претрупаност, за да се внесе още по-голяма прегледност и систематизираност на научното изложение.

Накрая директорът на института — Стойко Божков обобщи изказванията, като изрази задоволството си от научния принос на автора, от богатия нов материал, събран в монографията и от сполучливото интерпретиране произведенията на Кирил Христов.